

France Kidrič

PREŠERNOV KRITIK BUCHENHAIN

Članek je bil zasnovan
za stoletnico Prešernovih Poezij in njenih kritik

Buchenhain, ki je podpisan v listu *Illyrisches Blatt* z dne 9. in 16. februarja 1847, torej za časa Kordeševega uredništva, pod prvo pomembno kritiko Prešernovih Poezij, je bilo takrat v nemški ljubljanski publicistiki že precej udomačeno ime.

V Carnioliji ga srečujemo od 22. junija 1838 do 12. decembra 1840, 16. maja 1842 in od 1. januarja do 23. decembra 1844, v listu *Illyrisches Blatt* pa 1846 in 1847. Osebni podatek je v njegovih člankih samo eden: ko govori o običajih Dolenjcev, pravi, da je gradivo deloma sam zbral, deloma dobil od drugih.¹

I

Ime »Buchenhain« je ostalo v naši literarni zgodovini, če ga je sploh pritegnila, dolgo zagoneten pojav. Viktor Steska, ki je objavil posnetek njegove kritike Prešerna, ga imenuje »neki Buchenhain«²; dr. Žigon opozarja³, da je to pač psevdonim.

Da gre res za psevdonim, mi je 1926 ob prirejanju kurza o razvoju prešernoslovja postalo verjetno, ko nisem našel imena nikjer, kjer se da kranjski literat te dobe ugotoviti: niti v škofijskem niti v uradnem šematizmu, niti v seznamu naročnikov *Novic*, ki ga prinašajo letniki 1843—1846, niti v ljubljanskih cerkvenih maticah.

Vsiljevala pa se mi je misel, da bi utegnil biti Buchenhain psevdonim Leopolda Kordeša, urednika Carniolije in lista *Illyrisches Blatt*, kajti: pred Kordeševim prihodom v Ljubljano Buchenhaina v ljubljanskih listih ni; pojavlja se samo v listih, kjer je tudi Kordeš sodeloval, in samo v časih, ko je tudi Kordeš sodeloval; po slogu sta si povesti obeh precej podobni.

Toda dve okoliščini sta me vedno zopet opozarjali, da Buchenhain le ne utegne biti Kordeš: prvič dejstvo, da je Prešeren pač sodeloval pri nemških zabavnih listih ljubljanskega meščanstva, kadar so jih

¹ Carniolia 19. 8. 1839.

² Katoliški obzornik 1901, 30.

³ Žigon, Kronološki pregled, Celovec 1913, 75.

urejevali profesor Franc Ksaver Heinrich,⁴ Jean Laurent, t. j. dr. iuris Karel Ullepitsch⁵, uradnik katedralne prokurature⁶, ali literat Franc Hermann pl. Hermansthal⁷, pri nobenem pa takrat, kadar ga je urejal Kordeš⁸; drugič Kordeševa ocena Koseskega 1846, ki jo je težko spraviti v sklad z Buchenhainovo oceno Prešernovih poezij.

Kordešu je Koseski mojster nad mojstri kakor Bleiweisu. Ko so prinesle Novice Koseskega prevod Schillerjeve »Lied von der Glocke«⁹, je objavil Kordeš notico, ki precej glasno priča o pravilnosti gorenje teze¹⁰: (nemški) »Novice ... prinašajo prevod Schillerjeve krasne pesnitve ‚Lied von der Glocke‘. Prevajalec je J. Koseski, psevdonim katedralnega svetnika Vessela v Trstu, ki je rojen v Kosezah. Ta odlični pesnik nam je mojstrsko prevel že več Schillerjevih pesmi (‚Taucher‘, ‚Gang zum Eisenhammer‘ itd.) kakor tudi Bürgerjevo ‚Lied vom braven Mann‘. Njegova najboljša pesem pa je ‚Slovenija‘, ki jo je objavil ob prihodu Nj. Veličanstva v Ljubljano (pred dvema letoma). Gospod Vessel je v vseh slovanskih narečjih enako podkovan ter tako v znanstvenem kakor tudi umetniškem pogledu izreden pojav.«

Po ugotovitvi teh pomislov in razlik sem stal pred potrebo, iskati drugačno razrešitev psevdonima Jožef Buchenhain. In morebiti bi je še dolgo ne bil našel, če mi slučaj ne bi bil spravil v roke graški list *Der Aufmerksame* iz l. 1855. V tem listu je namreč Vinko Fereri Klun, edini sodobnik kranjsko-domorodnih nemških literatov Prešernove dobe, ki jih je poznal iz avtopsije ter o njih pisal, objavil »Literarische Briefe aus Krain« (110, 119, 146, 182, 210, 320, 346). In tu pravi, da je Buchenhain psevdonim Jožefa Babnika, Prešernovega sošolca.

Ta Klunova ugotovitev se mi je morala zdeti tem verjetnejša, ker sta 1855 še živela oba moža, ki bi mogla oporekati: Kordeš, ki je moral vedeti za pravo Buchenhainovo ime, na Dunaju (u. 1870)¹¹, Babnik v Ljubljani. A nobeden ni Klunove trditve popravil, čeprav sta bila oba literata in sta pač tudi brala graški list. Tudi ni Babnik do 1847 ničesar napisal, kar bi bilo v nasprotju z Buchenhainovo oceno Poezij, pač pa je bil do Prešerna v posebnih odnosih. Tudi to, da si Buchenhain včasih pritika kot krstno ime: Jožef, nam potrjuje Klunovo sporočilo.

Na tej osnovi sem 1926 v predavanjih o razvoju prešernoslovja napravil enačbo: Jožef Buchenhain = Jožef Anton Babnik. Pozneje sem to nekolikokrat tudi v tisku namignil,¹² a za mano je storil isto tudi dr. Bratko Kreft, ko je pisal o stoletnici Prešernovih Poezij.¹³

⁴ IB do konca 1838; podpisan je zadnjič 29. sept. 1838.

⁵ IB od konca 1838 do konca 1845.

⁶ Šematizem lj. gubernija.

⁷ Carniolia od 1. maja 1840 do konca 1845.

⁸ Carniolia 1838 do apr. 1840, 1844; IB od okt. 1845 dalje.

⁹ N 1846, št. 10.

¹⁰ IB 24. 3. 1846, p. 95.

¹¹ SBL I.

¹² Glej 1933 v SBL, 5. zv., v članku o Malavašiču, str. 32; 1938 v Prešernovi biografiji, str. 297.

¹³ Slov. Poročevalec 23. dec. 1946.

Toda dolžni smo ostali slovenski literarni zgodovini ne samo dokaz, da je Buchenhain res istoveten z Babnikom, ampak tudi še marsikaj drugega: točno uvrstitev Buchenhainove ocene v slovensko kritiko Prešerna in Koseskega¹⁴; oris odnosa Malavašičeve ocene do Buchenhainove¹⁵; najnujnejše podatke o Jožefu Antonu Babniku, čigar ime iščete v Slovenskem biografskem leksikonu zaman prav zaradi omejenih zamud.¹⁶

II

V Buchenhainovi oceni so sicer nekatere stvari, ki se ne dajo spraviti v sklad s kritikovim navdušenjem za pesnika.

Izbor pesnitev, ki so kritiku posebno ugajale (Strunam, Dekletom, Pod oknom, Kam?, Mornar, Nezakonska mati, V spomin Andreja Smoleta, Povodni mož, Ženska zvestoba, Orglar, Slovo, Gazele, Lenora), je pomanjkljiv, saj n. pr. o ceni sonetov ali Krsta sploh ne govori. Medtem ko odklanja Judovsko dekle (pač zaradi poudarka na vsemoči ljubezni in na verski toleranci), pogreša v Poezijah prevod svobodoljubne, a vendar nemško-nacionalne Lúcová strelci. Končno graja tudi splošno rabo naglasnih znamenj in »nekatero moške rime« (pač ker se na gorenjsko izgovarjavo ni prav spoznal).

Toda vse to so malenkostne značilnosti spričo dejstva, da odmeva iz Buchenhainove ocene odkritosrčno občudovanje Prešernove umetnosti ter da so v kritiki podčrtane prav tiste lastnosti Prešernove pesmi, ki jih Veselova nima: doživetost, notranja resničnost in notranji ogenj, izbranost verza, izbranost dikcije, nacionalnost snovi, lahka razumljivost, neprisiljenost, blagolasnost.

Bralec ima vedno občutek, da Buchenhain za svojo osebo ne frazari, ko trdi, da ga je vest o izdaji Poezij »radostno vzvalovila«, da jih je »dolgo pričakoval« ter da ceni Prešerna kot »zvezdo prvega reda«, »kot edinega pesnika našega sedanjega kranjskega pesniškega sveta«, kot pesnika, ki je »sam tu, pesnik iz sebe samega, brez vzora, toda sedaj svojim potomcem lep vzor«. Kakor da bi bil Buchenhain poznal in hotel paralizirati pismo, ki ga je pisal Bleiweis Koseskemu dne 13. junija 1845¹⁷! In čeprav je verjetno, da pisma ni poznal, je pa več ko verjetno, da je poznal pravo sodbo Bleiweisa in drugih iz tega tabora o Prešernu in Koseskem ter da je hotel s svojim »edinim pesnikom«, »zvezdo prvega reda« itd. predvsem tudi povedati, da mu je Prešeren neizmerno več kot Koseski. To kažejo tudi drugi njegovi obrati: zaradi »zvezde prvega reda« se opravičuje pač pred Vodnikom, ne pa tudi pred Koseskim; ob opominu nekranjskim Slovencem, naj ne pozabijo, kaj jim je Prešeren bil in jim je, se le s tolažilno besedo

¹⁴ Dr. Kreft se je problemu precej približal.

¹⁵ V članku o Malavašiču v SBL sem skušal problem na kratko rešiti.

¹⁶ V Prešernu 1800—1838 govorim o njem večkrat (39, 53, 77, 101, 102, 107, 144, 154, 155, 251, 281, 297, 305), a ga spremljam seveda samo do jeseni 1838.

¹⁷ ZMS XI (1909), 246 sl.

obrača do Koseskega, Potočnika, Kastelica, Malavašiča in drugih, češ da »upravičeno vzbujajo najlepše nade«. A besede, ki jih je naslovil Buchenhain na račun Prešernovega pesniškega jezika, so morali čutiti Koseski in njegovi občudovalci naravnost kot izzivanje: »Kdor se potrudi, da njegove Poezije, ki so pravkar izšle, le površno prelista, ta bo našel duha kranjske poezije, ki ga mnogi slabo razumejo; moral nam bo pritrditi, da piše le on sam, t. j. Prešeren, v pristnem kranjskem duhu in da mu je stremljenje, pritegovati tuje slovanske besede, povsem zoprno.«

To je bila za občudovalce Koseskega pravcata, rokavica, o kateri je mogel Buchenhain tem manj dvomiti, da jo poberejo, ker omenja izmed glasil, kjer je Prešeren objavljaj svoje stvari, pač Čbelico, ne pa tudi Novic, in ker o vlogi, ki jo ima v Prešernovi poeziji ljubezen, sploh ne govori, misleč pač, da je povedal dovolj, ko je naglasil, da »le Prešeren poje o tem, kar mu v prsih plameni«. In res so bleiweisovci rokavico pobrali, a v areno je stopil v njihovem imenu Franc Malavašič, isti nekdanji občudovalec Prešernov, pozneje prevajatelj nemških člankov za Novice in sedaj gubernijski prevajatelj razglasov, ki se je bil v jeseni 1845 prav po prigovarjanju prijatelja Jožefa A. Babnika vpisal na medicinsko-kirurški oddelku ljubljanskega liceja.¹⁸

Ni težavno dokazati, da ima Malavašičevo »Slovensko pesništvo«, ki je izšlo kot »Domorodni listi II« dne 17. in 24. februarja 1847 v Bleiweisovih Novicah, prozoren namen, da mrtviči stavek za stavkom v Buchenhainovi oceni Poezij, čeprav Buchenhainovega članka ne omenja. Da ne bi kdo ob omenitvi Čbelice pomena tega glavnega Prešernovega glasila previsoko dvignil, naglašja Malavašič trditev, da »še z večjim veseljem kakor Čbelico (dostavi: po kateri je Prešeren zaslovel), so Slovenci Novice sprejeli (dostavi: po katerih je zaslovel Koseski), da »po Kranjski Čbelici je slovenskemu pesništvu zora napočila, po Novicah je slovenščini toplo sonce zasijalo«. Proti Buchenhainovemu navdušenju za doživetost in notranji ogenj Prešernove poezije si upa pritlikavi verzifikator geniju svetovati, naj bi »gosp. dohtar... večkrat si tudi kak resni predmet izvolili, za kateriga jim — po spričevanju slovečiga ‚Kersta per Savici‘ — pesniškega duha gotovo ne manjka«. Proti Buchenhainovemu slikanju Prešernove osamljenosti na slovenskemu Parnasu dokazuje Malavašič, da ima slovensko pesništvo ne ene, ampak »dve svitli zvezdi«, dva »klasika«, Prešerna in Koseskega, češ, le tisti, »kdor ima le enostransko znanje slovenskega jezika, in komur ni bilo dano (kakor Malavašiču) cene pesniške umetnosti skozi in skozi spoznati«, se more o »prvenstvu naših dveh pesnikov prepirati« (t. j. trditi kakor Buchenhain, da je Prešeren prvi). Proti Buchenhainovemu nizanju odličnih črt Prešernove poezije stoji Malavašičeva primera Prešerna labudu in oponašanje, da je Prešeren subjektiven pesnik, ki »nar ljubši od ljubezni

¹⁸ SBL II, 32.

poje«, Koseski pa objektivno, »enak bistrovidnemu orlu, ljubeč le resne in veličastne predmete«. Proti Buchenhainovi hvali Prešernovega organskega jezika in medvrstni odklonitvi brozge Koseskega prihaja Malavašič z zafrkacijo, da le oni lahko Koseskemu očita, »de je od čiste slovenščine med ptuje slovanske narečje zašel«, kateri »ne prevdari in tudi ne ve, iz kakšnega stališča naj se slednji slovanski pesnik v sedanjem času vzajemniga bližanja slovanskih narečij sodi«.

Ker je šlo Malavašiču predvsem za paraliziranje tistih odstavkov Buchenhainove kritike, ki bi utegnili škodovati slovesu Koseskega, je umljivo, da je iskanja črt Prešernove umetnosti v njegovi kritiki mnogo manj ko v Buchenhainovi; po obrabljenem vzorcu se izgovarja kritik s frazo, da »prostor nam ne prepusti, tukaj od cene Prešernovih Poezij govoriti« in da »vsako teh pesniških del posebej soditi in njih pesniško ceno razkazovati bi nas predaleč zapeljalo«. Kar Malavašič v Prešernovih Poezijah poleg zunanje tiskarsko-tehnične oblike specialno hvali, je bore malo: samostojnost in izvirnost, iskanje primerne forme, gladkost jezika. Tudi izrečno graja le malo: poleg naglasnih znamenj in elizij »nekatero zabavljuje«, češ »marsikatera stvarica, ki se zamore za kratek čas med dobrimi prijatli razglasiti, se ne prilega občinstvu«. Toda v resnici bi bil izpreobrnjeni Malavašič sedaj rad grajal mnogo več, najbrž vso slovensko Prešernovo ljubezensko liriko...

Za odgovor Malavašiču bi se bil mogel Babnik težko odločiti, tudi če bi bil borbenejši, kot je bil, saj Malavašič nikjer ne imenuje Buchenhaina ter ne omenja njegovega članka. A tudi Prešeren v Kranju po izidu Poezij na resna literarna obračunavanja ni več mislil.

III

Jožef Anton Babnik je bil rojen okoli 1802 Jožefu Babniku, ki je bil vsaj 1818 kramar v Ljubljani¹⁹. V gimnazijo je stopil menda v jeseni 1812 ter bil 1813/14 sošolec Kosmaču in Holzapflu. Ker je moral 2. razred ponavljati, je bil 1814/19 sošolec Prešernov. Filozofije vsaj v Ljubljani ni študiral, sploh se ne da dognati, kaj je počel od 1819 do 1825, dasi je vsaj 1822 bival menda v Ljubljani ter imel stike z gledališkimi krogi²⁰.

Okoli 1825 je nastopil službo ter bil do 1828 pisarniški praktikant v registraturi ljubljanskega gubernija²¹. Naslednji biografski Babnikov podatek je izpričan šele 6. avgusta 1834, ko se je poročil z davkarjevo hčerjo Alojzijo Antonijo Mulizh pl. Palmberg: takrat je bil oskrbnik na Prežeku²², torej tisti graščini pod Gorjanci, katere lastnik

¹⁹ Katalogi lj. gimnazije 1813/9; v lj. krstnih maticah Jožefa Antona Babnika nisem mogel najti.

²⁰ Glej opombo 34.

²¹ Schematismus von Krain u. Kärnten 1826—1828.

²² Poročne matice frančiškanske župnije v Ljubljani.

je bil od 17. januarja 1835 Prešernov prijatelj Andrej Smole²³. Zdi se, da je prispel Babnik na Prežek nekako istočasno s Smoletom, a da ni ostal tam ves čas Smoletovega graščakovanja, ki je trajalo juridično do 3. februarja 1840²³ (preselil se je Smole v Ljubljano že spomladi 1839), ker se imenuje še tudi oskrbnik Petrič²⁴. Ni izključeno, da je bil Babnik zopet v Ljubljani že 22. junija 1838, ko se je prvič pojavil njegov psevdonim v Carnioliji; izpričan je tu 1840 kot zaprisežen vodja zemljiške knjige²⁵ ter 1847 kot okrožni uradnik in član pokrajinskega zgodovinskega društva²⁶.

Vsiljuje se domneva, da je stopil Babnik v javnost najprej s slovenskim tekstom, in sicer že 1822.

Dne 28. avgusta 1822 je igrala nemška gledališka družba Lovrenca Gindla v Ljubljani najprej v nemškem jeziku neko »zgodovinsko-romantično viteško štiridejanko«, potem pa kot »Krajsko kratkočasnost«: »Golfani stavec. Kratkočasnost u enimu Delu iz nemškega prestavleno od Kozebua«²⁷. Ni izključeno, da je prevajatelj Jožef Babnik²⁸.

Nemška Babnikova verzifikacija je izpričana šele več let pozneje, namreč iz dobe, ko je služboval v Ljubljani: njegove so pač uganke, soneti itd., ki jih je objavljala Illyrisches Blatt 1825–28 s kraticami, ki kažejo vse na podpis Babnigg (. ab ; . . b , Bgg). Časovno se priključujejo »domorodne« drame, ki jim poznamo samo naslove: Eva von Gall oder Krains Treue in Herbert von Auersperg; prvo so igrali v Ljubljani v sezoni 1828/29 in 1829/30, drugo v sezoni 1831/32²⁸.

Na Prežeku se je Babnik navduševal za revolucionarja Smoleta, kar odmeva tudi iz ocene Poezije, kjer razglša elegijo V spomin Andreja Smoleta za najlepšo Prešernovo pesem; porabil je tudi priliko, da je opazoval običaje Dolenjcev in hrvatskih Vlahov; lastno literarno delo pa je po vsej priliki zanemarjal ter ga obnovil menda šele po povratku v Ljubljano.

V njegovi publicistiki od junija 1838 do februarja 1847 prevladuje »domorodna povest« s snovjo iz domače zgodovine, nekoliko pozornosti pa je posvečal tudi nabranemu etnografskemu gradivu in literarnim vprašanjem. Istovetenje s slovensko kranjsko literaturo²⁹ in poročila o Vrazu³⁰ pričajo le o rahlem kontaktu s prerodom.

²³ Kidrič, Andrej Smole: Jutro 30. maja 1926.

²⁴ Trdina: Slovan 1884, 213.

²⁵ Kongsripijske pole lj. magistrata iz l. 1840.

²⁶ Provinzial-Handbuch des Laibacher Gouvernement-Gebietes im Königreich Illyrien 1847, 294.

²⁷ Gledališki list, po katerem je poročal o tej predstavi Bleiweis, Novice 1848, list 29 (prim. tudi Trstenjak, Slov. gledališče 31), je danes izgubljen, pač pa je ohranjen primerek, ki je prispel v Lj. s Korytkovo ostalino, prim. Kidrič, Korytkova smrt in ostalina, Lj. 1947, 40.

²⁸ Kidrič, Preš. 1800–38, 154 in 155; Intelligenzblatt 17/12 1831.

²⁹ Carniolia II (1839/40), 228.

³⁰ Carniolia 15. nov. 1839 in 13. jan. 1840.

Kot novelist Babnik ni bil brez talenta, kot dramatik je sicer vzbudil Prešernovo zanimanje, a ne odobravanja: glede invencije v Herbertu ga je Prešeren stavil na isto stopnjo z dramo Adolf von Nassau, ki ji je bil avtor celovski bibliotekar Budik, glede dikcije pa niže.²⁸

Kje tiči vzrok, da je sodil 1847 o Prešernovi poeziji in Koseskem ljubljanski nemški malomeščanski literat Babnik povsem drugače kot ljubljanski malomeščanski sin Malavašič, ki je hotel biti slovenski književnik? Iz Malavašiča govori pač Bleiweis, častihlepnež, ki se je dal zapeljati svoji veliki ambiciji, da je hotel združiti v svoji osebi gospodarsko stroko, ki jo je razumel, z literarno kritiko, za katero ni imel niti najmanjšega talenta, reakcionarni urednik, ki je rabil političnega pesnika ter menil, da ga je našel v Koseskem, ker ni spoznal, koliko in kakšnih političnih migljajev tiči v Prešernu, kateremu je bil povrh še osebno gorak tako zaradi njegove svobodomiselnosti kakor zaradi svoje užaljenosti. Tudi Babnik najbrž še ni doumel Prešernovega političnega programa, kakor ga tudi Nemca Vincenc Rizzi in Auersperg nista doumela; toda v skromnem Babniku je bilo nekaj pesnika, poleg tega so bili v njem še živi spomini na Smoletovo družbo, a potrebe, pisati po smernicah reakcionarnega Bleiweisa, ni čutil.

Kritika Prešernovih poezij je nedvomno najpomembnejše Babnikovo literarno delo, dasi je tudi še poslej pisal v ljubljanskem nemškem listu »domorodne povesti«, novele, gledališke ocene itd. Pri nemški pisavi svojega priimka (Babnigg) je sicer vztrajal, vendar je po marčni revoluciji nekaj časa očitno kazal nagnjenje, postati slovenski preredni aktivist: pridružil se je članom Slovenskega društva³¹; o drugem slovenskem koncertu z dne 19. junija 1848 je napisal navdušeno poročilo³²; lotil se je zopet prirejanja tekstov za slovenske gledališke predstave, torej stvari, ki bi mogla biti pomembna, a je postala za njegovo orientacijo usodna.

Dve taki prireditvi sta prišli 1848 na oder³³: dne 6. septembra »Goljufani stavec. Kratkočasna igra v jednom dejanju«³⁴; dne 4. decembra »Zmešnjava nad zmešnjavo. Burka v jednom dejanju«³⁵, prevod Kotzebujev »Die Zerstreuten«³¹. Zaradi izrazov »svinja«, »zgrbančene tercialke« in podobnih v drugi igri sta Bleiweis in Slovensko društvo protestirala proti ponovitvi predstave³⁶. Posledica je bila, da je

³¹ IB 1848, 400.

³² Tam 1848, 204.

³³ Trstenjak se moti, ko imenuje prevajatelja teh iger Ivana Babnika (Slov. gledališče 38, 39, 85); gre nedvomno za Jožefa Antona Babnika, prim. Illyr. Blatt 1849, 400.

³⁴ Trstenjak, Slov. gledališče 38, 86 (tukaj je opomba »po francoskem« menda pomota, ker gre pač za prevod iz Kotzebua. V tem naslovu je opora za domnevo, da je potekel 1822 »Goljufani stavec. Kratkočasnost u enimu Delu iz nemškiga prestavleno od Kozebua« (glej spredaj) iz Babnikovega peresa.

³⁵ Trstenjak 39, 86.

³⁶ Novice 1848, št. 49; Slovenec 1848, št. 46; prim. tudi Trstenjak, Slov. gledališče 39.

Babnik izstopil iz Slovenskega društva³⁷ ter se umaknil s prerodnega področja.

Zadnji njegov stik s slovenskim gibanjem sta dve nemški pisani anekdoti o Vodniku v slovensko-nemškem Vodnikovem albumu³⁷. Zabeležen je v tej knjigi na tri načine: J. Babnig; J. A. Babnigg; Joseph Babnik (tako le v imeniku).

Bil je takrat »privatni agent« v Ljubljani³⁸. Pozneje se je moral zateči v ljubljansko preskrbovalnico, kjer je umrl kot vdovec dne 2. septembra 1873. Levec, ki je edini posvetil »enemu poslednjih domorodnih pisateljev« nekaj vrstic, je po pravici naglasil: »Ko je slovenščina prevladala, ga je prehitel čas; bil je pozabljen. Niti nemškutarji ... se ga niso spomnili.«³⁹

*
* * *

Izmed prešernoslovcev je imel tega Prešernovega sošolca za njegovega življenja v evidenci samo Levstik. V »Prešernovem življenju« iz 1863 ga navaja sicer najprej med onimi, »za katere je slišal govoriti, da (o Prešernu) še marsikaj vedo«, ga naziva zgolj z drugim imenom (Anton) ter se še sprašuje: »Kaj je«⁴⁰. Toda pozneje je po vsej priliki govoril z njim, ker pravi v nadaljevanju: »Njegov (Prešernov) součenec g. Babnik trdi, da je začel peti še le, ko je prišel z Dunaja«⁴⁰. Poleg omenjenega podatka, ki dokazuje le, da Prešeren o svojem pesnikovanju v dunajski dobi ni temu sošolcu nič povedal, je znana iz nekega Levstikovega razgovora z Babnikom le še kvantarska »maksima«, ki si jo je zabeležil Levstik v svoj dnevnik 1863—69⁴¹.

³⁷ Vodnikov album 1859, 42—43, 71, 73.

³⁸ Vodnikov album 207.

³⁹ Slov. narod 14. 9. 1873.

⁴⁰ Slovan 1914, 286, 287.

⁴¹ Kronika 1934, 269.